

РЕШЕНИЕ

№ 6409

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7014** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма]- [населено място] срещу Решение №74754 от 22.04.2020 година, постановено по н.а.х.д.№15911 по описа на СРС за 2019 година,129 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № 22-006126/13.09.2019 година на Директор на Дирекция” Инспекция по труда” [населено място], с което последният на основание чл.415,ал.1 от КТ за нарушение на чл.415,ал.1 от КТ наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че наложеното наказание е вяно несправедливо ,като съдът не е отчетел обстоятелството ,че е налице плащане на възнаграждението на лицето за съответния месец, като съдът не е отчетел обстоятелството,че нарушението е извършено през месец юни 2017 година, а АУАН е съставен едва на дата 10.07.2019 година, като са изтекли предвидените в чл.34 от ЗАНН срокове за съставяне на АУАН. Сочи се, че незаконосъобразно административно-наказващия орган е издал 36 броя предписания , като не е отчетен фактът, че се касае за други нарушения-

неизплащане на трудови възнаграждения, като незаконосъобразно са наложени санкции в размер на 66 500 лева. Твърди се още, че неправилно са приложени ПАМ по реда на чл.22 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- [фирма]-гр.С. редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат Д., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация-Дирекция"Инспекция по труда"@@7@ [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на разноски.

Представителят на СГП-прокурор Малинова изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните.

СРС е обсъдил подробно приложените по делото доказателства и е изградил фактическата обстановка въз основа на подробен анализ.. Обосновано СРС е приел, че на в периода 21.06.2019 година – 10.07.2019 година служители на Дирекция"Инспекция по труда" извършили последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от старна на [фирма] [населено място]- изпълнение на дадени предписания на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ от страна на Дирекция"Инспекция по труда" с Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1910363/10.05.2019 година, връчен на упълномощен представител на дружеството на 10.05.2019 година, като дадените предписания с този протокол не са обжалвани по административен или съдебен ред и са влезли в сила като са породили своите правни последици/ при която констатирани, че касаторът в качеството на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТразпоредба „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение/ не е изпълнило дадено с горепосочения протокол за извършена проверка предписание под №4, със следното съдържание: [фирма] в качеството си на работодател да изплати уговореното и начислено във ведомостта на служителите за месец юни 2017 година трудовото възнаграждение за извършената работа на Й. И. П. – А. и уговореното и начислено във ведомостта възнаграждение до пълния размер на Ц. Н. Д. съгласно чл.128, т.2 от КТ, като на Ц. Н. Д. за месец юни 2017 година, не е изплатено в пълен размер начисленото възнаграждение, като остатъкът за изплащане е 10,32 лева.Срокът за изпълнение на това предписание съгласно Протокола е изтекъл на 30.05.2019 година, а в хода на последващата проверка, резултатите от която са обективирани в Протокол за извършена проверка от 10.07.2019 година. с изх. № ПР 1922392 от 10.07.2019 година е установено, че

работодателят не е представил на контролните органи документи, доказващи изпълнението на така даденото предписание. За така констатираното нарушение на чл.415,ал.1 от КТ срещу касатора е съставен АУАН № 22-006126/10.07.2019 година, въз основа на него е издадено Наказателно постановление, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че СРС е обсъдил само представените от ответника доказателства, защото СРС е събрал всички относими и допустими доказателства, а процесуалното бездействие на страната, не може да бъде вменено във вина на съда, още повече ,че никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

Правилен е изводът на СРС, че касаторът е осъществил състава на нарушението ,посочено в разпоредбата на чл.415 от КТ, вменяваща в задължение на всеки/ в това число и на работодателя/ да спазва дадените му предписания от контролен орган,тъй като в случая не е изпълнил даденото предписание с Протокол от 10.05.2017 година в срок до 30.05.2019 година да изплати уговореното и начислено във ведомостта за заплати за месец юни 2017 година за извършената работа от Й. И. П.-А. и уговореното и начислено във ведомостта възнаграждение до пълния размер на Ц. Н. Д. за месец юни, като остатъкът за изплащане е в размер на 10,32 лева,който факт е удостоверен и при извършените последващи проверки в периода от 21.06.2019 година до 10.07.2019 година от страна на контролните органи. Касаторът не представи доказателства в дадения от контролните органи срок да е изпълнил предписанията,респективно на това да е заплатил полагащото се трудово възнаграждение на двете лица ,посочени в Протокола/ както за пълния размер на възнаграждението на единия работник за месец юни 2017 година, така и остатъкът за плащане от 10,32 лева на другия работник. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора , че нарушението- неизплащане на трудовите възнаграждения на двамата работници са извършени през месец юни 2017 година, а нарушенията са констатирани едва на 10.07.2019 година като по този начин са изтекли предвидените в чл.34 от ЗАНН срокове за установяване на административно нарушение. На първо място, неизплащането на полагащо се трудово възнаграждение в предвидените от КТ срокове или в друг акт на работодателя представлява нарушение , осъществено чрез бездействие и то трае докато бъде установено или преустановено.На второ място, касаторът е санкциониран в качеството му на работодател не за неизплащане на полагащо се трудово възнаграждение на посочените две лица, а за неизпълнение на дадени задължителни предписания от страна на органи на Дирекция“ Инспекция по труда“, чиито срок е изтекъл на дата 30.05.2019 година/ които са два съвсем различни състави на нарушения ,посочени в КТ. На следващо място, няма как още през месец юни, респективно на това месец юли 2017 година , контролните органи да са установили нарушението и нарушителят.Следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл.34 от ЗАНН/уреждаща давностните срокове/,соочи,че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови

инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години. Съгласно чл. 36, ал. 1 ЗАНН административно наказателното производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение. Актовете за установяване на административно нарушение се съставят от длъжностните лица, посочени в чл. 37, ал. 1 ЗАНН, и от представители на обществеността, ако са овластени за това с нормативен акт. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 48 ОТ 28.12.1981 Г. ПО Н. Д. № 48/1981 Г., ОСНК НА ВС/ неизгубило значение/ е посочено, че съобразно изискването на чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението./ респективно две години за данъчни нарушения/ Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване-тримесечен и едногодишен/ респективно две годишен/. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя.“

В конкретната хипотеза, органът, който е компетентен да състави АУАН е участвал в извършването на проверка и след приключването и на дата 10.07.2019 година е установил нарушението и нарушителят, като за най- ранна дата на откриване на нарушението и нарушителя от страна на органа, компетентен да състави АУАН е датата на съставяне на АУАН-10.07.2019 година/ когато вече към тази дата органът, овластен да състави АУАН е открил нарушителя и е узнал за нарушението, то несъмнено през 2017 година месец юни няма как актосъставителят да е узнал за извършеното нарушение /в какъвто смисъл са доводите на процесуалния представител на касатора, още повече, че не е налице хипотезата на паралелно действащи контролни органи, на които нарушителят е станал известен месец юни 2017 година. Пак в духа на посоченото Тълкувателно решение при паралелно действащите контролни органи трябва да се изхожда от принципа, че нарушителят е субект на права в административно наказателното правоотношение, поради което е недопустимо да функционират две паралелни правоотношения по повод на едно и също нарушение. С откриване на нарушителя от който и да е контролен орган, възниква административно наказателното правоотношение. И в този случай тримесечният срок тече от деня, в който за първи път е открит нарушителят от единия от паралелно действащите контролни органи. Нарушението и нарушителят са открити, а това е основание за съставяне на акта. Несъставянето на такъв в срока по чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, което може да се получи както от бездействието на първия, така и от бездействието на втория контролен орган, ще доведе до отпадане отговорността на нарушителя. Недопустимо е след изтичане на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН паралелно действащият контролен орган при открито вече нарушение да съставя акт, който да има за последица създаване на административно наказателно правоотношение за нарушението, открито вече от надлежните контролни органи. Това ще съставлява нарушение на чл. 31, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, предвиждащ, ограничен

срок - тримесечен, само в който ограничен срок може да бъде съставен акт за извършено нарушение от кой и да е от паралелно действащите контролни органи. Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на касатора, че дадените предписания са незаконосъобразни, защото съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол на актове, които са влезли в сила и които подлежат на разглеждане по друг процесуален ред, различен от реда за обжалване на наказателни постановления и съдебни решения. Касаторът не се е възползвал от предоставеното му право да обжалва дадените му предписания по спазване на трудовото законодателство и това негово поведение не може да се третира като пропуск на СРС. Нещо повече дори- никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение- това е основен принцип в правото. Наред с това,

налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно-наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/ са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/ бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество. Настоящото производство е административно, а наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление. Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. На второ

място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- съществено за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е ангажирал административно- наказателната му отговорност / именно защото на него в качеството на работодател са дадени тези задължителни предписания. Нарушението – неизпълнение на дадени предписания винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят непрекъснато осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено или преустановено. Непосочването на датата и мястото на извършване на нарушението при нарушения, осъществени чрез бездействие, няма как и не може да доведе до незаконосъобразност на наказателното постановление. На следващо място, в АУАН и в НП ясно са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението и твърдението на процесуалния представител на касатора е голословно. Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора, че НП не е и не може да бъде индивидуален административен акт, защото то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на конкретно административно- наказателно производство. На второ място органите, които издават наказателни постановления действат като особени юрисдикции, имплицитно са извадени от системата на изпълнителната власт/ не институционално, а с оглед правомощията/. Ако в действителност Наказателното постановление бе административен акт, то неговата правна уредба би се намирала в АПК- а не в ЗАНН. Нещо повече- дори наказателното постановление да бъде издадено от некомпетентен орган, то не се обявява за нищожно от съда, а се отменя като незаконосъобразно, аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН.

При отмерване на санкцията, административно- наказващият орган е отчел обстоятелството, че се засягат правата на работниците и то в един доста продължителен период от време, касаторът не е изпълнил дадените му предписания и е наложил санкция в размер от 1500 лева, която е в предвидения от закона минимум от 1500 лева. След като не е изпълнил дадените предписания да изплати полагащите се трудови възнаграждения на двамата работници, работодателят е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.415 от КТ. При отмерване на санкцията административно- наказващият орган е отчел тежестта на

извършеното нарушение и е наложил санкция в предвидения от закона минимален размер, като същият не е несправедлив. Обстоятелството, че на касатора са наложени множество санкции, не може да обуслови извод, че конкретно наложеното наказание е явно несправедливо, защото то е предвидено в закона и е в минималния размер. Съгласно чл.348,ал.5 от НПК,наказанието е явно несправедливо, когато очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по [чл. 36 от Наказателния кодекс или](#) неправилно е приложено или неправилно е отказано прилагането на условното осъждане.

Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл.12 от ЗАНН. Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба, отхвърлена като неоснователна.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че след като е имало образувано гражданско дело за заплащане на трудовите възнаграждения от страна на работниците, които са посочени в предписанията, то контролните органи не са имали право да съставят АУАН и да ангажират административно-наказателната отговорност на работодателя. На първо място, обстоятелството, че лицата, на които не им е изплатено трудовото възнаграждение са депозирали искова молба пред СРС за заплащане на това възнаграждение, по никакъв начин не може да доведе до извод, че са преклудирани контролните правомощия на Дирекция“ Инспекция по труда“. На второ място, дали лицето, на което не са изплатени трудовите възнаграждения ще подаде искова молба срещу работодателя или не, по никакъв начин не е поставено от законодателя като условие за издаване на предписания от страна на контролните органи за изплащане на дължимите трудови възнаграждения на работниците. На следващо място, административно-наказателната отговорност на работодателя съществува независимо от неговата гражданска отговорност и същите не са поставени в условия на евентуалност, а напротив те се реализират самостоятелно, по различен ред и при различни условия.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора-че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение, е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63, ал.5 от ЗАНН.

Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година/, сочеца, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алиней четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични

търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 17.12.2019 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт С. делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ подобни дела именно със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

**ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №74754 от 22.04.2020 година,
постановено по н.а.х.д.№15911 по описа на СРС за 2019 година,129 състав.**

**ОСЪЖДА [фирма]-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ“ИНСПЕКИЦЯ
ПО ТУРДА-ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВАЗНАГРАЖДЕНИЕ.
Решението не подлежи на обжалване.**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.